

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΣΥΡΟΥ & ΤΗΝΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΥ Β'
ΠΡΟΣ ΤΟ 10^ο ΔΙΑΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟ
«ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
Γέφυρα Ανατολῆς καί Δύσης»

«Ἴδού τί καλόν ἢ τί τερπνόν ὡς τό κατοικεῖν ἀδελφούς
ἐπί τό αὐτό;»

Μέ χαρά πνευματική καί τιμή ξεχωριστή ὑποδεχόμεθα
σήμερα στήν δωδεκανησιακή Γερά μας Μητρόπολη καί στό
Γερό καί Παναγιοφύλακτο Νησί τῆς Τήνου καί στούς
φιλόξενους χώρους τοῦ «Ἰδρύματος Τηνιακοῦ Πολιτισμοῦ»,
ἔργου καί κατά χάρη καί εὐεργεσία πνευματικοῦ τέκνου
τοῦ Γεροῦ μας Ἰδρύματος, τούς Σεβασμιωτάτους καί
Ἐλλογιμωτάτους Συνέδρους τοῦ 10^{ου} Διαχριστιανικοῦ
Συμποσίου μέ θέμα «Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
- ΓΕΦΥΡΑ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΔΥΣΗΣ», τοῦ ὁποίου πρόθυμος
χορηγός ἀνεδείχθη τό Πανελλήνιο Γερό Ἴδρυμα
Εὐαγγελιστρίας Τήνου, τό ὁποῖο ἐκθύμως ἀπεδέχθη σχετικό
αἴτημα τοῦ Τμήματος Θεολογίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς
τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης καί
πρωτοστατεῖ σέ κάθε ἔργο ἀγαθό καί σέ κάθε προσπάθεια

Τό κήρυγμά του δέν ἦταν μιά ἀφηρημένη ἔκθεση τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν, ἀλλά μιά μεγαλόφωνη διακήρυξη τῶν πεποιθήσεων, πού ἀπῆρτιζαν τή ζωή του, τήν εσωτερική του καθαρότητα, τόν ψυχικό καί πνευματικό του κόσμο.

Ζοῦσε τίς ἀλήθειες, πού δίδασκε, καί τίς δίδασκε μέ τρόπο ἐντελῶς πρωτοφανῆ καί ξεχωριστό, μέ γλυκύτητα, ἀλλά καί μέ δύναμη καί εὐγλωττία συναρπαστική.

Ὁ Ἰωάννης ὑπῆρξε «τό ὠραιότερον πνεῦμα τῆς νέας κοινωνίας ἐμβολιασθέν εἰς τόν ἀρχαῖον κόσμον, ὁ κατ' ἐξοχήν Ἕλλην γενόμενος χριστιανός». Ἡ αὐστηρή ἠθική ἀγωγή καί ἡ ἄριστη κλασσική παιδεία συνέδεσαν ἀρμονικά στό πρόσωπό του τόν Ἑλληνισμό καί τόν Χριστιανισμό καί συσῶρευσαν στήν ψυχή του τούς πνευματικούς θησαυρούς τῶν δύο αὐτῶν κόσμων, μέ θαυμαστή λεπτότητα καί χάρη.

Ὁ «ἰσχνός καί βραχύ τό ἀνάστημα, ὁ ἔχων ἀραχνῶδες σωματίον, ἐρρυτιδωμένον τό ὑψηλόν μέτωπον, βραχύ καί ἀραιόν τό γένειον, ἐμβριθῆ καί δύσθυμον τήν ἐξωτερικήν ὄψιν» ἀλλά καί ταυτόχρονα «Μέγας τῶν μεγάλων μυστηρίων τοῦ Θεοῦ μύστης καί μυσταγωγός» καί τῶν μεγάλων ψυχικῶν σηπεδόνων ἄριστος ἰατρός» (Νικηφόρος Καλογεράς), Ἰωάννης ἐνθρονίζεται τήν 26^η Φεβρουαρίου 398 στόν θρόνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως, «ὡς ὁ πρῶτος μέγας

ένισχυσης τῆς ἀγάπης καί τῆς ἐνότητος μεταξύ τῶν Χριστιανῶν.

Ἡ παρουσία μας ἐδῶ, θά τολμοῦσε νά πει κανεῖς ὅτι καθιστᾶ περιττή ὁποιαδήποτε προσπάθεια διερεύνησης καί ἀπόδειξης τοῦ θέματος, καθὼς ἡ 1600ῆ ἐπέτειος τῆς κοιμήσεως τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου ἤδη κατέστη Γέφυρα Ανατολῆς καί Δύσης καί μᾶς συγκέντρωσε ἐδῶ, στό κέντρο τοῦ Αἰγαίου, κάτω ἀπό τή Σκέπη καί τήν Προστασία τῆς Παναγίας Μητέρας τοῦ Κυρίου μας, ἀπό μεγαλώνυμες πόλεις τῆς Ἑλλάδος καί ἀπό τήν Πρεσβυτέρα Ρώμη, ἀπό τήν ἐπίσκεψή μας στήν ὁποία, συνοδεύοντες τόν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλο, τόν περασμένο Δεκέμβριο, κατά τό εἰρηνικό του ταξίδι, διατηροῦμε ζωντανές καί ἀγαθές ἀναμνήσεις.

Καί δέν θά μποροῦσε νά γίνει διαφορετικά, ἀφοῦ «πολλοί μὲν καί ἄλλοι ἀνεδείχθησαν μεγάλοι Πατέρες καί Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας μας, μόνος δέ αὐτός χρυσόστομος» (Χρυσ.Παπαδόπουλος) «διά τήν ἐπανθοῦσαν εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ χάριν καί εὐροίαν καί πειθῶ»(Νεόφυτος ὁ Ἐγκλειστος)

Σηματωρός τῆς ζωῆς του καί τῆς δράσεώς του ὑπῆρξε τό κήρυγμά του, μέ τό ὁποῖο μετέδωσε στοὺς ἀνθρώπους «ρήματα ζωῆς αἰωνίου».

ἐν τῇ οὐσίᾳ οἰκουμενικός Πατριάρχης, πρὶν ἢ ὁ τίτλος οὗτος κατακοσμήσῃ τὸν θρόνον τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων» (Γερ.Κονιδάρης) καί, παρὰ τὸ βάρος τῶν πολλαπλῶν ἀρχιερατικῶν του καθηκόντων, λειτουργικῶν, φιλανθρωπικῶν, ἱεραποστολικῶν, κήρυττε, πολλές φορές καί «δὶς τῆς ἡμέρας», μέ ρητορική δεινότητα καί ἀνεπιτήδευτη σαφήνεια.

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του, «ὁ ἄμβων τῆς Κωνσταντινουπόλεως «ἐπεξετάθη εἰς παγκόσμιον ἄμβωνα, καί ὅπως οἱ Ἀπόστολοι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, οὕτω καί αὐτὸς λαλεῖ μέχρι σήμερον πρὸς πάντας τοὺς λαοὺς, τῇ ἰδίᾳ ἐκάστῳ αὐτῶν διαλέκτῳ» κατὰ τὴν εὐστοχη παρατήρηση τοῦ Ρωμαιοκαθολικοῦ Θεολόγου Μπάουρ.

Ὁ Χρυσόστομος Ἰωάννης δέν εἶναι παρελθόν! Ὑπερακοντίζει τὰ χρονικά ὄρια τῆς ἐποχῆς του καί ζῆ μέχρι σήμερα μέ τὰ συγγράμματά του καί καθημερινά μετέχει στὸν λειτουργικό χρόνο καί στὴν λατρευτικὴ ζωὴ τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, μέ τὴν τέλεση τῆς φερωνύμου θείας Λειτουργίας του.

Ἦδη ἀπὸ τὴν Δ'Οἰκουμενικὴ Σύνοδο ἀναγνωρίζεται ἐπίσημα ὡς Οἰκουμενικός «διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας», κήρυξ ἐνθερμος τῆς ἐνότητος καί τῆς καθολικότητος τῆς Ὅποιας ὑπῆρξε, προφητικῶ τῷ τρόπῳ διατυπώνοντας τὴν ἀποψη ὅτι «Οὐδέ ἀπὸ τοῦ διεστᾶναι κατὰ τὴν πίστιν τὰ

σχίσματα ἐγένετο, ἀλλά ἀπό τοῦ τήν γνώμην διηρησθαι κατά ἀνθρωπίνην φιλονεικίαν», ἄποψη, πού θά μπορούσε νά ἀποτελέσει σήμερα τό πηδάλιο στά χέρια τῶν κυβερνητῶν τῆς νοητῆς ὁλκάδος τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, προκειμένου νά ἐπανεύρει τήν ἀρραγῆ ἐνότητα τῆς πρώτης χιλιετίας καί νά ἀντιμετωπίσει ἄτρωτο καί ἀλώβητο τά κύματα καί τίς ἐπιθέσεις τῶν ἀντιδοξούντων!

Ὅταν ὁ Ἱερός Πατέρας κατεδιώκετο στά βάθη τοῦ Πόντου ἀπό τήν αὐτοκρατορική ἀυθαιρεσία καί τήν ἐπισκοπική ἀφιλαδελφία, βρῆκε ἐνθερμο συμπαραστάτη τόν Πατριάρχη τῆς Δύσης Ἰννοκέντιο.

Καί, ἀμέσως μετά τήν εἶδηση τῆς κοιμήσεώς του καί ἐν ὀνόματι τῆς δικαιοσύνης, πρῶτος ὁ Ἐπίσκοπος Ρώμης ἐζήτησε τήν ἀποκατάσταση τοῦ ἀγίου καί τήν ἐγγραφή τοῦ ὀνόματός του στά δίπτυχα.

Στή Δύση ἐκδίδονται γιά πρώτη φορά τά Ἄπαντά του, ἀπό τόν Ἀγγλο Ἑρρίκο Σαβίλιο, σέ συνεργασία μέ τόν Ἐπίσκοπο Κυθήρων Μάξιμο Μαργούνιο, τό 1610-1612 σέ ὀκτώ τόμους.

Στό Παρίσι ὁ Βενεδικτῖνος μοναχός Βερνάρδος Μονφροσόν κυκλοφορεῖ τό 1718 τήν πληρεστέρα ἐκδοση τῶν Χρυσοστομικῶν συγγραμμάτων, σέ 13 τόμους.

Στήν Βενετία, τό 1781 ὁ τότε Ἀρχιδιάκονος τοῦ Μητροπολίτου Σμύρνης Προκοπίου καί μετέπειτα

περικλεής Οικουμενικός Πατριάρχης και Έθνομάρτυς Γρηγόριος Ε' έδημοσίευσε σέ μετάφραση τούς περί Ίερωσύνης λόγους του.

Καί μέχρι σήμερα, όπως ή παρούσα σύναξη αποδεικνύει, ή Δύση έγκύπτει καί μελετᾶ τό διαχρονικό έργο του Ίεράρχη τής Ανατολής, αναζητώντας τά κοινά θεμέλια τής πίστεως καί αναγνωρίζοντάς τον ως ἀληθῶς ποντίφηκα (γεφυροποιό) Ανατολής καί Δύσης.

Σεβασμιώτατε καί ἀγαπητέ ἀδελφέ,

Θεοτίμητο καί ἄξιο μέλος τής Σεπτής Ίεραρχίας τής καθ' ήμάς Ἀγιωτάτης Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τής Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομε,

Σεβασμιώτατε καί ἀγαπητέ ἀδελφέ τής ἐν Κερκύρα παροικούσης Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας κ. Ἰωάννη,

Ἐλλογιμώτατοι κ.κ. Καθηγηταί του Τμήματος Θεολογίας τής Θεολογικῆς Σχολῆς του Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης καί του Ἰστιτούτου Πνευματικότητας του Ποντιφικικοῦ Πανεπιστημίου Ἀντωνιάνουμ τής Ρώμης,

Ἡ σημερινή ἐδῶ παρουσία σας χαροποιεῖ τίς καρδιές τῶν μελῶν τῶν εἰς Σύρον καί Τήνον συνοίκων Ἐκκλησιῶν, Ὁρθοδόξου καί Ρωμαιοκαθολικῆς, οἱ ὁποῖες, διά τῶν ἐπί κεφαλῆς τούς Ἐπισκόπων, ἐργάζονται «μή μεταίρουμε ὅρια πίστεως» γιά τήν ἐν ἀγάπῃ, ὁμονοία καί ἀλληλεγγύη

συμβίωση τῶν μελῶν τους, τηροῦντες τὴν ἐντολή τοῦ Κυρίου «ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστέ, ἐάν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις» (ΙΩ,13,34).

Εἶθε ἡ σημερινή μας σύναξή νά συμβάλει ἕνα ἀκόμη λίθο στό οἰκοδόμημα τῆς προσπάθειάς μας αὐτῆς!

ΚΑΛΩΣ ΗΛΘΑΤΕ!